

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi
Egyetem

Építészmérnöki kar – Urbanisztika Tanszék

Várostart

készítette: **Odry Szilvia,**
Takács Gyula

konzulens: Benkő Melinda PhD, egyetemi docens,
tanszékvezető

Tudományos Diákköri Konferencia
Városépítészet szekció

A dolgozat bemutatását a TÁMOP - 4.2.2.B-10/1--2010-0009 "Új
tehetséggondozó programok és kutatások a Műegyetem tudományos
műhelyeiben" című program támogatott

Budapest

2012

VÁROSTEST

corbpus

A fény átdöfve az ínhártya opál pajzsát, majd a szivárványhártyát, és átszökkenve a csarnokon, egyenesen a pupillának veszi az irányt. Egy pillanat csak és máris utat tör magának a retinán. A pillarezdülések egyre szaporábbak, ahogy a fény hullámainak frekvenciája egyre följebb kúszik szemgödrrén. Késő már védekezni. Álmatag szempillái között ott hunyorgott már az ősz. Nehéz lenne megmondani mire ébredhetett. Ahogyan azt is, kié a test, ami lebeg és egyszersmind teljes súlyával a lepedőnek feszül.

A testét érezte. Úgy, ahogyan ezelőtt soha. Nem tudta volna megmondani, hogyan lehetséges egyszerre átélnie ezt az előzmények nélküli bizsergést. Valami történt a testével. Izomrostjait nem készítette megfeszülésre, mégis mozdulatlanul feküdt. Nem értette, miért és még kevésbé, hogy hogyan történik mindez. Próbált kiszabadulni testének béklyójából, az érhálóval gúzsba kötött izomtömegből, hogy lerázva magáról a fizikai valót, visszatérhessen megszokott, passzív, de tevékeny öntudatához. Reggelente, mikor a fürdőbe megy, lépteinek üteme metronómként rántják rendszerbe tagjait. Lábai algoritmusra mozdulnak. Ilyenkor a kanapén lomhán terpeszkedő agarának szőre közt futtatja végig az ernyedtt csuklóján függő erőtlen ujjait. Az alulról érkező csurranások már előre beindítják a pavlovi reflexet, amely előkészíti az ízlelőbimbóit a frissen lecsepegő kávé zamatára. De mindez most még váratott magára. Próbált tudatos kontrollt kifejteni az önálló életre kelt neuronok felett. Halványan elmosolyodott annak abszurditásán, hogy saját sejtjeivel próbálja meg befolyásolni saját sejtjei működését. Idem per idem. Önmagába záródó körbe rántotta elméjét, amibe szinte beleszédült. Tovább nem erőltette. Puha léptekkel közelített saját teste felé, finoman ívelt, egyre csökkenő körsugáron halad, mint ragadozó kiszemeltje felé. Nem kevesebb türelemmel próbálta megérteni testének

kusza szövevényes jeleit, amit immáron önálló működésbe kezdtek.

Szerette a testét. Harmonikus kapcsolatban állt vele. Persze nem mindig volt így, de azt a pillelétnyi időszakot a kamaszkor szokásos, ragadványos elégedetlenségével magyarázta. A kamaszkorra most hajlamos volt úgy tekinteni, mint embrió állapotra, amikor formát nyer mindaz, amit személyiségnek nevezünk. Az ő személyisége szabadságra vágyott. Tudatának minden paránya ebbe az irányba tört utat magának elméjének hajszálrepedésein. Elzárkózott mindennemű kötöttségtől. A személyes szabadságára leselkedő legnagyobb veszélyt a párkapcsolatban látta. Nem vágyott rá, tehát nem akarta – ezt a programot futtatta az agyában. Ezzel áltatta magát azóta, hogy az életét hivatalosan is felnőttként élte. Megnyugtató volt ez az érzés. Csak remélni tudta, hogy őszinte is. A kapcsolatokra viszont igényt tartott, bár dinamikájukat ő irányította. Ő volt a szinapszisban az a sejt, amelyikről az ingerület terjed, amelyik állapota és viselkedése mindenben meghatározza a fogadó sejtét. Az maradt meg mellette hosszabb távon, aki ezt a szabályt elfogadta. Erős volt. Szabad volt. Fontos volt számára, hogy ezt elmondhassa magáról.

A féktelen nyargalásba kezdett idegsejtjei ezt az önképet táncolták most körbe. Ezt idézték a tudatába, mindjárt az ébredés utáni első mikroszekundumban. Ennek oka egyelőre rejtve maradt előtte, de próbált éber maradni és figyelni, bár most az egyszer kilépett a szigorú kontrollból. Az érzés újszerűsége óvatosságra intette. Az általa érzékelt térben, ami a kis lakás mind a negyvenhárom négyzetméterére kiterjedt, rajta kívüli egyetlen élőlény a szuszogó agár volt. Az ágyában pedig egymaga. Jó ideje így volt ez már. Utoljára a nyár legfűlledtebb éjszakájának egy rövid szakaszán fordult elő, hogy az apró lakás légteréből három tüdő használt fel oxigént. Élénken emlékezett erre az éjszakára. És a férfira.

A város központjában magasodó hegy tetején találkoztak akkor este. Ő egy gyors lefolyású, rosszul sikerült találka után próbálta kiszellőztetni magából a

bőrén abszorbeálódott nikotint és a gyomrán keresztül felszívódott etil-alkoholt. A férfi nagy léptekkel közeledett, majd hirtelen megállt, mintha falba ütközött volna. És akkor megszólalt. Az angol szavak egy általa nem ismert akcentussal hagyták el az idegen ajkát. Persze a magaslat tetején elhelyezkedő szobor felé vezető út iránt érdeklődött. Szinte már axióma, hogy ha egy külföldi kérdéssel fordul egy nem külhonnak tűnő ember felé, akkor az csakis a szobor megközelíthetőségére vonatkozhat. Azt válaszolta, hogy bármelyik ösvényt választhatja, csak mindig felfelé tartson. Kisfiús és ellenállhatatlan mosoly kíséretében megköszönte az útbaigazítást. Ő már tudta, hogy nem is szeretne ellen feszülni teste rezdüléseinek, amik a férfi felé lökték. Felajánlotta, hogy felkíséri a szoborhoz. Az órák egymásba kapaszkodva örvénylettek. Előbb a magaslatról a hídon át a túlsó partra, majd onnan a folyó bal oldalán elterülő városrész kelet-nyugati irányú tengelyét követve, nevetgélve és felszabadultan sétáltak kettesben. Keveset szóltak. Erősnek és szabadnak érezte magát, vonzónak és szépnek is, ami, noha ott volt a mindennapok érzületei között, igazán csak akkor tetszett valósnak, ha egy olyan mosoly tükrözte vissza, mint ami a nem magyar srác arcára minden harmadik másodpercben kiült. Élvezték a város éjszakai üzemmódját, a fényeit, a vibrálását. Közben gyakran megálltak. Muszáj volt időnként egymás felé fordulni és a tekintetükkel vagy a nyelvükkel egymásba mélyedni. Végül az ő negyvenhárom négyzetméteres lakása volt az utolsó állomás.

Most, elterülve az ágyon, egy összesűrűsödött pillanat alatt újra végigélte azt a hajnalt, miközben látta maga előtt azokat a falakat és tereket, amelyek tanúi voltak az ő, fél várost átszelő boldogságuknak. Ahogy pilláival a mennyezetet érintette, testének minden íve mozdulatlan hullámozásba kezdett. A bokacsontok ormain kapaszkodott föl, majd felszaladt a láb belső ívén és végigsimítva az édes domborulatot alhasának vonalán, ahol tompa nyomást érzett. És akkor minden világossá vált.

Erősnek érezte magát. Soha semmit nem tudott olyan biztosan azelőtt, mint

most azt, hogy szabad marad akkor is, amikor majd a negyvenhárom négyzetméter légtérből újra három tüdő fog be- és kilélegezni gázokat.

Az egyik tüdő hónapokig kisebb lesz,
mint az agáré.

bp (város) + corpus (test)
cor**bp**us

1	os la C imrale	Buda, Citadella	2012.10.20. 06:30:15
2	O s clavicula	Buda, Gellért-hegy	2012.10.20. 07:53:10
3	os metaca R pale	Duna felett, Erzsébet híd	2012.10.20. 11:21:28
4	costae verte B rales	Pest, Irányi utca, ház kéménye	2012.10.20. 14:42:20
5	cor P us vertebrae	Pest, Blaha Lujza tér, Corvintető	2012.10.20. 18:58:16
6	os sacr U m	Pest, Keleti pályaudvar, óra	2012.10.20. 21:03:06
7	os metatar S ale	Pest, Örs vezér tere, aluljáró	2012.10.20. 23:43:37

